

ANONIM

**nume de cod:
KINGFISHER**

Traducere din limba engleză și note
SANDA SPIRIDON

1

MONTRÉAL, 2016

Grace Elliot se așază pe o canapea roșie, plină de pete, din cel mai ieftin hotel din centrul Montréalului. Apartamentul nu mai fusese recondiționat de prin 1980, de pe vremea când fotografiile spălăcite cu surferi pe plajă erau considerate artă. În pereți și pe mochetă se șteau găuri murdare, de pe tavan se scurgea mucegaiul și lumina roz a unor neoane se reflecta într-o oglindă ruginită. Etajul nouă era rezervat fumătorilor, iar camera 927 degaja mirosul inconfundabil al ratării: țigări cu bere acră și transpirație.

Pentru Grace era minunat. Își notă în minte fiecare detaliu pentru a se legăna mai târziu în amintirea locului, căci această după-amiază era sortită să-i relanseze cariera.

Micul ei reportofon digital era deja în funcțiune, la fel ca aplicația de înregistrare a convorbirilor de pe telefon, ca măsură de precauție. Aparatele captară vocea aspră a femeii înalte din colțul patului, al cărei nume de scenă era Violet Rain. O parte a înțelegerii preciza că, în schimbul interviului, femeia trebuia alimentată cu țigări Davidoff slim, gumă de mestecat Juicy Fruit și o sticlă de Rioja de patruzeci și opt de dolari. Acum, Violet bea, fuma și molfăia gumă în același timp; în ciuda acestui atac susținut, dinții ei

erau impresionant de albi. Șlapii galbeni din picioare erau puțin decolorați, dar unghiile și părul arătau la fel de impecabil ca dantura. Pentru Grace, sâni artificiali ai femeii din fața ei păreau o povară miraculoasă, dar dureros de greu de purtat.

- Zici că nu ți-a dat bani niciodată?

- Ce fel de întrebare mai e și asta? De ce mi-ar fi dat? Violet privi roată în jur, ca și cum ar fi căutat susținerea unui public imaginar la fel de jignit. Nu sunt curvă. Sunt actriță. Ce, Julia Roberts a fost curvă când s-a culcat cu boșorogul ăla pentru bani în *Frumușica*? Nu. Juca rolul unei curve într-un film, atâta tot.

Această interpretare contrazicea direct relatarea primită de Grace din partea altei surse.

- Bine, îmi pare rău.

- Nu contează. Nu ești prima. Nici părinții mei și nici bunul meu frate, Christian, nu m-au crezut și au încetat să mai vorbească cu mine încă de când aveam nouăsprezece ani. „Ai făcut sex real“, altceva n-au putut să priceapă. Toate gemetele și țipetele alea? False. Sunt un actor ca oricare altul. Când nu sunt pe scenă, în viața normală, alături de un prieten, atunci eu sunt adevărata eu și el este el.

- Ți-ai dorit dintotdeauna să joci în filme, Violet?

- Am jucat în multe piese de teatru la școală și în liceu. Odată am fost chiar Julieta! Ceva gen: „O, despărțire! O, griji dulci și-amare!“¹ Nu eu am ales să trăiesc de douăzeci de ani aici, în această capitală murdară, franțuzească, a pornografiei mondiale. Așa a fost să fie. Acum însă, sunt gata să fac tranziția spre studiourile de televiziune, iar tu, Grace, mă vei ajuta.

¹ Shakespeare, *Romeo și Julieta*, actul II, scena 2, traducere de Șt.O. Iosif

În calitate de cetățean american, Grace se îndoia puternic că Montréalul ar fi putut reprezenta capitala vreunui domeniu de activitate, cu atât mai puțin a pornografiei. Nici măcar nu fusese conștientă de acest sentiment de superioritate înainte de a fi obligată să se mute în Canada. Convingerea că tot ce este mai modern, mai puternic, mai atrăgător și mai pervers pe lume s-a inventat în Statele Unite reprezenta o constantă a sistemului ei de valori.

Grace se aplecă în față cu coatele sprijinite pe genunchi, suficient de aproape încât fumul de la țigara lui Violet să i se învârtăiească prin păr. Ar fi vrut să facă un duș, dar în nici un caz aici.

- Dacă nu ți-a dat bani, atunci ce ți-a dat? E mult mai bătrân ca tine. Tu arăți superb, pe când el... hm, el arată cum arată....

- Vârsta nu contează. Majoritatea bărbaților sunt scârboși când e vorba de sex, oftă Violet aprinzându-și încă o țigară. O să fiu foarte sinceră cu tine. Când m-ai sunat prima dată, ți-am dat cu flit pentru că nu voiam să mă transform într-un fel de polițai. Nu-mi place să bag oamenii în mizerie. Nu făcuse nimic ilegal sau ciudat, dacă să-ți înșeli nevasta nu intră în categoriile astea. Știi de ce m-am hotărât să-ți răspund, până la urmă? Pentru că omul e un mincinos. A spus, îți jur că așa a spus, c-o să mă ia cu el la New York și la L.A. și o să mă prezinte unor producători. Mi-a promis că mă ajută să intru în televiziune.

- Înțeleg că nu s-a ținut de cuvânt?

- A dispărut ca măgaru' în ceață. Am fost împreună de cinci ori și de fiecare dată mi-a făcut capul mare cu reality TV, cu telenovele, cu talk-showuri sau mai știu eu ce, apoi... nimic. Nimeni n-are voie să-și bată joc de mine.

Cu o jumătate de oră înainte, Grace afluase povestea părinților severi ai lui Violet, care abandonase școala și se mutase din Northern Ontario la Montréal când avea numai șaptesprezece ani. Planul ei fusese să înceapă o carieră de fotomodel, să promoveze la New York, la Londra sau la Paris, să câștige ceva bani, să-și facă relații și să intre în industria filmului. Acum, la treizeci și șase de ani, se apropia de finalul unei cariere mediocre în industria pornografiei. Umblase o vreme cu un statistician de asigurări căsătorit, dar se certaseră recent de la bani.

În timp ce o asculta, Grace începu să întrevadă că o starletă porno și o jurnalistă la un tabloid de scandal aveau mult mai multe în comun decât s-ar fi așteptat. Amândouă se stabiliseră la Montréal din motive profesionale, imaginându-și că era doar o chestiune temporară. Amândouă sperau că aceste nouăzeci de minute petrecute în hotelul Clementine le vor repune pe drumul visurilor încă neabandonate, că povestea pe care o împărtășeau urma să schimbe totul.

Pe când era în clasa a șaptea, la școala din orașul ei natal din Bloomington, Minnesota, Grace câștigase un concurs de creație literară. O parte din premiu consta într-un prânz la Minneapolis cu un reporter de la *Star Tribune* care urmărea activitățile consiliului municipal. Ideea că putea comanda orice din meniu, adică un aperitiv plus un fel principal, i se păruse magie pură. O nouă lume i se deschidea în fața ochilor.

Dar anul 1998, când absolvise un master în jurnalism, se dovedise unul dificil pentru presa scrisă. Sau, în orice caz, pentru Grace Elliott în presa scrisă. Își trimisese CV-ul la toate ziarele importante din țară, inclusiv la *Star Tribune*. Lămurindu-se că nu va primi nici un răspuns, trecuse la reviste și la ziare

de mâna a doua. Sufletul o duruse puțin la început, apoi o duruse tot mai tare. Nu se lipise de un mentor în facultate, iar reporterul de la primărie care o invitase la prânz la Minneapolis murise între timp. O slujbă neplătită, de stagiar la *Esquire*, fusese singura ofertă. Mijloacele financiare de care dispunea nu-i permiteau să accepte o funcție neplătită într-unul dintre cele mai scumpe orașe din lume, așa că, într-un weekend ploios, răspunsese unui mic anunț apărut la avizierul facultății, în care nu scria nimic despre *National Flash* sau despre sediul acestei publicații. Compania-mamă a tabloidului tocmai se mutase de la New York în Canada, pentru că președintele consiliului de administrație obținuse hala unui vechi depozit de piatră cu numai un dolar pe an chirie, pentru o perioadă de treizeci de ani. Gratuitatea spațiului era cumva legată de dezvoltarea economică, în condițiile deciziei de amânare a separării Québecului de restul Canadei. În realitate, Grace nu reușise niciodată să pricieapă care era valoarea obținută de comunitatea locală în schimbul renunțării la chirie, căci ziarul *National Flash* nu avea decât trei angajați canadieni.

- Când facem ședința foto? o întrebă Violet la finalul interviului. Dacă nu ai pe nimeni, cunosc eu un fotograf meseriaș, care a făcut afișe publicitare pentru blugii Guess.

- Am și eu o pereche.

Grace era pe punctul să vomite. Femeia îi descrisese cu detalii scabroase, umilitoare, relația ei cu cel despre care unii sperau și alții, mai mulți, se temeau că ar putea deveni următorul președinte al Statelor Unite ale Americii. În curând aveau să fie amândouă la New York, dând interviuri pentru CNN. Violet goli ce mai

rămăsese în sticla de Rioja în două pahare de plastic și ciocniră pentru viitor.

- Îți trimit datele imediat ce le obțin, dar vreau să te asigur că fotografiile vor fi sexy și convingătoare.

- Pentru femeile puternice! ridică Violet paharul de vin.

- Puternice! rosti și Grace, după care ciocniră și băură. La aproape un metru și optzeci de centimetri, Violet era mult mai înaltă și mai voluptuoasă decât ea. Ultimul bărbat cu care avusese o relație o descrisese drept „musculoasă, dar în sens bun“, ceea ce o făcuse să se simtă la fel de atrăgătoare ca un maratonist profesionist. Își goliră paharele într-o liniște întreruptă numai de zgomotele unui cuplu care făcea sex în camera de alături.

- Sunt sigură că simulează, șușoti Violet. Așadar, ce facem acum?

- Eu mă întorc la birou și mă apuc să lucrez la contractul tău. Până la apariția interviului, nu ai voie să mai povestești nimănui despre asta.

- Când primesc banii?

- Imediat ce rezolvăm partea legală. O să mă asigur că se procesează rapid. Abia aștept să văd mutra redactorului meu când va auzi prin ce-ai trecut...

- Crezi că aș putea obține două sute de mii, în loc de o sută cincizeci? Am nevoie și de o mașină nouă.

- Îți sugerez să insiști pentru două sute cincizeci de mii. Va încerca să negocieze și, cu puțin noroc, am putea bate palma pentru două sute.

Ideea de a negocia pentru Violet n-o deranja câtuși de puțin. Tipul care deținea *National Flash* finanțase cele mai rele lucruri care se petrecuseră în America. Foștii ei profesori de jurnalism din Austin ar fi fost oripilați să afle că ajunsese să-și plătească sursele, dar

nimic din ceea ce făcea de când începuse să lucreze în presă nu semăna cu ce învățase în facultate, în anii '90.

Afară se lăsase un apus rece, dar însorit. Copacii din curtea unei biserici își scuturau ultimele frunze de octombrie în părul ei. Se îndepărta de centrul Montréalului mergând spre sud-est și, ușor amețită de vinul roșu, avea impresia că îndrăgește tot ceea ce detesta de obicei: dughene de amanet și de fast-food, mucuri de țigară pe lângă borduri, punkeri cu ace înfipte peste tot, îmbrăcați în haine negre de piele, cerșind tolăniți pe cartoane, lângă câini murdari. „Totul este atât de omenesc“, își spuse Grace. Nimic nu-i putea strica sentimentul de bucurie, pentru că, în sfârșit, urma să publice cea mai importantă - de fapt, chiar prima - anchetă din cariera ei. Avea patruzeci și cinci de ani, era divorțată și preferase să nu aibă copii. Era proprietara unui apartament de două camere și a unei pisici și căra în poșetă trei rețete necomplete pentru medicamente antidepresive. În medie, petrecea cinci seri pe săptămână singură acasă, cu comedii romantice de pe Netflix și cu niște vin mult mai ieftin decât sticla de Rioja pe care fusese nevoită s-o cumpere pentru Violet. Violet Rain! O urmărise fără cruțare timp de două luni. Până și un onorabil profesor de jurnalism de la Universitatea din Texas, Austin, ar fi admis că nu este deloc ușor să intri în legătură cu o starletă porno, să-i câștigi încrederea și s-o convingi după câteva întâlniri să-și facă publice aventurile.

Tabloidul *National Flash* avea să reprezinte întotdeauna o glumă proastă în ochii foștilor ei colegi care reușiseră să se angajeze în redacții respectabile înainte să împlinescă treizeci de ani, dar cu toții ar fi fost nevoiți să-i recunoască munca drept jurnalism de investigație temeinic, ambițios, etc. După ce publica

interviul, dacă găsea un editor curajos și cu puțină imaginație, avea să *facă și ea tranziția*. Avea să-și îndeplinească visul pe care-l nutrea încă de la doisprezece ani: să devină un jurnalist adevărat.

Grace adresa un zâmbet unor necunoscuți, se opri să mângâie un golden retriever și încercă o eșarfă de cașmir de trei sute de dolari pe care pusese ochii de mai demult, într-un butic ce mirosea a vanilie. Până azi îi fusese frică să o atingă. Când trăiești din scrierea legendei sub fotografii cu vedete grase surprinse pe plajele Mediteranei, nu meriți să atingi cașmirul. Se prosti în oglindă, cu umerii trași în spate, își ascunse părul castaniu sub eșarfă și apoi scoase câteva șuvițe, își dădu jos ochelarii și și-i puse la loc.

- E foarte sofisticată, comentă cu vânzătoarea.

Cumpără eșarfa, pentru că vechea Grace, cea de dinainte de întâlnirea cu Violet, nu ar fi cumpărat-o nici în ruptul capului. Trăia un moment unic, clipa în care începea să se reinventeze.

Ajunsa înapoi la depozit, o salută pe femeia de serviciu și alese să urce pe scări, în loc să ia liftul cum făcea de obicei. Șeful ei, adică redactorul-șef și responsabilul de publicație al *National Flash*, Steadman Coe, vorbea la telefon în biroul lui închis cu geamuri înalte. Stătea răsturnat în fotoliu, cu pantofii pe masa de lucru, iar vocea lui puternică și hohotele de râs forțat penetrau până afară. În ciuda temperaturilor scăzute, umbla fără șosete, îmbrăcat într-un costum bleu, cu o cravată neagră. Se rădea pe cap în fiecare dimineață, iar până la această oră din zi îi apăreau deja tuleie deasupra urechilor. Ediția se închisese, așa că sediul era aproape gol, cu excepția programatorilor de jocuri pe computer care subînchiriaseră un colț în aripa de nord-vest a clădirii. Grace se întoarse cu spatele la Coe și începu

să repete ce urma să-i spună. Își vedea imaginea, cu eșarfa nouă la gât, reflectată într-o fereastră în timp ce rostea cuvintele. Se aplecă inconștient în față. De ce se apleca tot timpul? Își îndreptă spatele și își trase din nou umerii: „Îți prezint cea mai mare lovitură din cariera mea – și a ta.“

Soarele apunea devreme în această perioadă a anului. Deasupra fluviului Saint-Laurent pluteau nori roz și purpurii. Își tot atinge eșarfa, care încă mai mirosea a vanilie, ca pe un talisman. Ultimele trei controale medicale, toate legate de obsesiile femeii între două vârste – ceva în neregulă la sânul stâng, o umflătură în spatele genunchiului, migrene nedatorate băuturii – nu-i aduseseră nici cel mai mic motiv de îngrijorare. În schimb, sesiunea de întrebări și răspunsuri dedicată sănătății ei mintale nu mersese la fel de bine. Grace nu se putea obișnui cu ideea că suferă de depresie, deși doctorul i-o confirmase. Abia când ajunsese la nivelul al treilea al depozitului aproape pustiu, în dreptul biroului de sticlă de unde se auzeau răgetele lui Steadman Coe, reuși să-și pună singură diagnosticul: era neîmplinită, atât și nimic mai mult. Nu-și atinsese niciodată potențialul maxim. Căzuse în capcana autocompătimirii, de parcă jurnalismul, fostul soț și contextul economic global ar fi complotat împotriva ei. Cum de-i scăpase până acum acest adevăr profund? Era alegerea ei.

- Este alegerea mea.

- Hei, Grace, vorbești singură?

Coe stătea proțăpît în ușa biroului, cu un trabuc neaprinș în colțul gurii.

Spatele drept, umerii trași.

Coe se așeză la loc în fotoliu, își cocoță picioarele înapoi pe masa de lucru și, înainte ca Grace să deschidă

gura, se apucă să-i relateze negocierea victorioasă și complet neinteresantă pentru niște materiale publicitare, pe care tocmai o încheiase la telefon. Alte ziare pierdeau contracte de publicitate, pe când ei câștigau, mulțumită campaniei electorale prezidențiale ce urma să înceapă.

- E bine, dar, în curând, se va termina, comentă ea.

- Nu și dacă el câștigă. Toate firmele astea de sondaje n-au înțeles nimic din ce-și dorește poporul nostru, poporul tău, Gracie, și îl subestimează...

Simțea cum umerii începeau să-i coboare.

- Steadman.

- E aproape șase seara, ce mai cauți la birou?

- În ultimele două luni am lucrat la o...

- Cred că ar trebui să te odihnești mai mult, ia-ți o vacanță. Fă yoga sau alt rahat din asta, înscrie-te într-un club.

- *Fac yoga!* Acum, ascultă-mă.

- Te ascult.

- Tocmai am încheiat un interviu lung cu o actriță porno pe nume Violet Rain.

- Mișto. Mi-ai luat și mie un autograf?

- Care a avut o relație, acum patru ani, cu Anthony Craig.

Coe își dădu picioarele jos și așeză trabucul în scrumieră. Zâmbetul i se șterse de pe chip, odată cu ce-i mai rămăsese din bronzul de vara trecută.

Grace îi povesti totul de-a fir a păr, până la ultimul pahar de Rioja băut la hotelul Clementine. Da, două sute cincizeci de mii de dolari erau o grămadă de bani, dar alegerile aveau loc în mai puțin de o lună. Avea să fie, chiar dacă pentru scurtă vreme, cea mai tare anchetă de presă din lume.

- Toată lumea știe că are relații cu diverse femei. Divorțurile..., începu el pe o voce suspect de joasă.

- Relații cu femei din industria pornografiei? Ne dorim un președinte care se culcă cu staruri porno?

Coe ridică din umeri. Expresia de pe chipul lui nu era deloc cea la care se așteptase. În micul frigider ce zbârnâia într-un colț se aflau întotdeauna câteva sticle de șampanie Veuve Clicquot. S-ar fi așteptat ca bărbatul să-i propună deja un pahar. Îi punea pe masă lovitura de presă a anului, la care se adăuga internetul, căci Grace avea salvate pe telefon niște imagini extrem de sugestive.

- Îmi poți acorda un minut? Trebuie să-l sun pe Jack, spuse el ridicându-se încet din fotoliu.

- Steadman, știi că e omul nostru, omul șefilor noștri, dar chestia asta...

- Te rog, doar un minut. Închide ușa.

Ieși din birou și se așeză în fața computerului ei, urmărindu-i chipul din partea cealaltă a peretelui de sticlă. Jack Dodson era proprietarul ziarului *National Flash*, pe lângă care mai deținea cazinouri, hoteluri și un lanț de restaurante cu hamburgeri în plină dezvoltare, cu puternice rădăcini creștine evanghelice. Era unul dintre principalii finanțatori ai partidului și ai campaniei lui Anthony Craig pentru funcția supremă în stat. Nu în ultimul rând însă, Dodson era fost jurnalist. Avea să înțeleagă.

Convorbirea dură mai puțin de un minut, apoi șeful ei închise telefonul și-i făcu semn cu mâna să revină.

- Stai jos.

- Prefer să rămân în picioare. Ce-a zis?

- De unde ai aflat despre asta?